

ΑΠΟ ΤΟ(Ν) «Α» ΩΣ ΤΟ «Ω»

Οι απόπειρες μεταρρύθμισης και η υγεία

Το εθνικό σύστημα υγείας, αν και έχει γνωρίσει πολλές απόπειρες μεταρρύθμισης από την ίδρυσή του, το 1983, παραμένει σε... γυάλινα πόδια. Η τελευταία απόπειρα σαρωτικών αλλαγών που βρίσκεται σε εξέλιξη, εν μέσω κρίσης και με τις ευλογίες της τρόικας, αποσκοπεί σύμφωνα με την κυβέρνηση στην αποκέντρωση, ώστε κάθε πολίτης να έχει τον γιατρό του, όσο πιο κοντά γίνεται.

Η εικόνα όμως δεν έχει βελτιωθεί. Στην Ελλάδα, εξακολουθούμε να έχουμε υπερπληθώρα γιατρών, αλλά οι πολίτες να μην εξυπηρετούνται. Τα νοσοκομεία είναι μπλοκαρισμένα. Οι ασθενείς περιμένουν μήνες για να επισκεφθούν γιατρό. Έχουμε τις υψηλότερες δαπάνες στην υγεία, την ώρα που οι πολίτες καλούνται να βάζουν όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη.

Το «στρεβλό σύστημα» που χρειαζόταν «σαρωτική μεταρρύθμιση», σύμφωνα με την κυβέρνηση, δεν φαίνεται να γίνεται υγιές.

Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν υπάρχει καν υγειονομικός χάρτης, ώστε να απορροφηθούν αντίστοιχα οι γιατροί.

Εδώ και τέσσερις μήνες η πρωτοβάθμια υγεία είναι διαλυμένη, χωρίς να διαφαίνεται άμεσα λύση.

Τη δραματική κατάσταση στον ΕΟΠΥΥ έχουν πληρώσει πολλοί ασθενείς, ενώ εκατομμύρια ανασφάλιστοι δικαιούνται ισότιμη περίθαλψη, αλλά δεν έχουν.

Την ίδια ώρα και ενώ σπίνεται το νέο Πρωτοβάθμιο Εθνικό Δίκτυο Υγείας (ΠΕΔΥ), οι ασθενείς πρωταγωνιστούν σε ένα θέατρο παραλόγου, προσπαθώντας να βρουν πρόσβαση

σε δημόσιες υπηρεσίες υγείας. Το υπουργείο Υγείας, αντί να δίνει λύσεις, αποδεικνύει την ανεπάρκεια του δημόσιου συστήματος υγείας να βοηθήσει. Φέρεται να... παραπέμπει πολίτες οι οποίοι δοκιμάζονται από την κρίση στα κοινωνικά ιατρεία, που λειτουργούν με εθελοντές.

Όταν η πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη επαφίεται στην κοινωνική ευαισθησία γιατρών, νοσηλευτικού προσωπικού και εθελοντών, πώς μπορεί κανείς να μιλήσει για μεταρρύθμιση προς όφελος του πολίτη;

Ζούμε σε μια χώρα όπου από τις αρχές της δεκαετίας του '90 ήταν φανερό ότι ο υγειονομικός τομέας έπασχε, με τα λειτουργικά και οργανωτικά προβλήματα, τις ανισότητες στην πρόσβαση και στην παροχή υπηρεσιών να είναι εμφανέστατα. Ωστόσο, οι εκάστοτε μεταρρυθμιστές φαίνεται τελικά πως δεν είχαν την βούληση να βελτιώσουν την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, να θεσμοθετήσουν τον οικογενειακό γιατρό, να στελεχώσουν τα νοσοκομεία και να δώσουν έμφαση στην Προληπτική Ιατρική...

Διαφορετικά, θα είχαν υλοποιηθεί δεκάδες εξαγγελίες και θα βελτιωνόταν το επίπεδο των υπηρεσιών υγείας. Θα λειτουργούσαν, για παράδειγμα, κέντρα υγείας αστικού τύπου, ο σχεδιασμός των οποίων ξεκίνησε το... 2003 και σήμερα λειτουργούν μόλις λίγα και πιλοτικά. Ζώντας σε μια τέτοια πραγματικότητα, πώς να εμπιστευτεί ο πολίτης τους εκάστοτε μεταρρυθμιστές, οι οποίοι καταστρέφουν σταδιακά όλα αυτά τα χρόνια την υγεία του;

Η μεγάλη δυσάρεσκεια των πολιτών και των εργαζομένων για το εθνικό σύστημα υγείας δείχνει ότι η όποια μεταρρύθμιση πρέπει να γίνει με βάση τις ανάγκες και με στόχο την ισότητα στην ποιοτική και δωρεάν περίθαλψη.

ΤΗΣ

ΜΑΡΙΑΣ ΛΙΤΟΥ

mliitou@ekdotiki.gr